

Miquel Alberola



Les cares de Mariscal

Javier Mariscal, el creador de la mascota olímpica dels Jocs Olímpics barcelonencs, ha protagonitzat una *historieta* singular i meritòria d'afirmacions i negacions, per a la qual ha involucrat gran part de mitjans informatius de Barcelona i València. El dissenyador, en una entrevista publicada per *Las Provincias* dijous 21 de gener, es va despatxar a gust sobre una sèrie de qüestions que a Barcelona calla o, des del moment en què l'estampat de llençols li proporciona una realitat social, ensabona generosament. Ben mirat, això són els artistes: donar al públic allò que l'escenari exigeix. Però Mariscal no ha canviat, simplement ha *modificat* intencions en funció del negoci, i a València ha dit la seua, pensant-se protegit en la incomunicació que ha caracteritzat les ciutats de l'Horta i el Barcelonès. No havia considerat el fenomen TV3 ni l'esforç d'alguns mitjans de comunicació per establir un canal de connexió per intercanviar informacions.

Fa sis anys, el 1982, quan encara li deien els amics Xavi Mariscal, va declarar a *Diario de Valencia*: «Barcelona es un mundo cerrado y no me siento a gusto. Desde que se ha abierto la cultura catalana, se ha hecho más cerrada esta historia. Si antes era Europa, ahora es más Catalunya. No estoy contra el catalán y de que sea el idioma oficial y tal, pero lo que se ve y lo que se siente ahora es más provinciero». Per tant, ara no ha de sorprendre que diga que Barcelona «es horrible porque pretende tener *sis milions* de persones. Y no llegan. También es horrible que haya tantos catalanes». El senyor Mariscal no ha alterat la visió; l'altera quan diu que, quan està deprimat, pensa en Barcelona i es resignifica pintant; l'altera quan diu que se sent completament com a valencià integrat en Catalunya. I l'altera perquè, en el moment en què diu això, està estipulant quin naïf serà moda aquesta temporada en les cortines de la burgesia de Barcelona.

Mariscal ha dissenyat, en les declaracions a *Las Provincias*, el perfil d'un personatge repetit arreu dels Països Catalans. Un personatge que en les últimes diàstoles del general arribava a veure amb bons ulls la reconstrucció d'una cultura oprimida,

però que en el moment que pren un poc d'aire i arriba a les escoles incita a replantejaments personals perquè toca la corfa pròpia. En aquell moment, per no canviar de llengua, es defineix *ciudadano del mundo*. La utopia dels anys dels porros, Zappa i Hendrix era una cosa, però ara és massa seriosa, *provinciera* i *pueblerina*. «Si fuera por él (Pujol) —diu Mariscal— todos tendríamos que hacer *catalanismo, patria* i todo eso. Pero no podrá, porque allí estamos nosotros, personas de otro estilo, que también contamos». La discrepància és saludable i criticar Pujol —o Lerma— és absolutament democràtic, però fer-ho allà on creus que no et poden sentir no té nom. O sí que en té.

Després, Mariscal se n'ha desdit davant de TV3 i de *Levante*, i ha afirmat que ha estat manipulat pel diari anticatalanista, però al periodista de *Las Provincias*, el mateix dia de la seua aparició al Telenotícies Nit, li va assenyalar que «una cosa es estar hablando así como de cachondeo y muy otra el verla publicada luego. No, yo a ti no puedo negarte que dije esas cosas. Y claro, ayer se presenta en mi casa TV3 un poco leyéndome la cartilla, pidiendo que me explicara, y no tuve más remedio que decir que *Las Provincias* había manipulado mis declaraciones». Però encara és més fort que als periodistes de TV3, després de l'entrevista, els va dir que parlaria amb els seus advocats per a oblidar que *Las Provincias*, «un diario de sobras conocido como anticatalanista», rectificara la tergiversació.

No és nou: *Las Provincias* manipula, i després la gent té la síndrome d'Aspar. I ell devia saber-ho abans d'obrir la boca, sobretot després de fumar-se un Davidoff i ingerir licor de pera sense control. Ho havia d'haver calculat, perquè sabia per a qui parlava, coneixia el percal del diari de la senyora Reyna.

No sabem com traurà el cap de l'emboïc, perquè ha volgut quedar bé amb tots. Ara, o mostra la seua cara de naïf ratllat o trau la de l'estampat i el maquillatge comercial. O tira endavant el litigi de la manipulació o s'espera que passen els dies i s'oblidi l'incident. Ell sabrà què li convé i quina cara fer, perquè és un artista. □